

[Erik Eriksen.]

bemærket sig den modstand, som den dog må vide findes, ikke blot her i tinget, men også ude i befolkningen mod skattefradragsreglens delvise afskaffelse.

Der er også andre skønhedsfejl, men jeg er så optimistisk at tro, at også de skønhedsfejl kan ministeren se, og at vi om saglige enkeltheder — som jeg har nævnt en hel del af — vel kan forhandle og tale os tilrette.

Jeg må imidlertid sige, at når jeg ser tendensen, den tydeligt udtalte tendens, i disse lovforslag, og jeg kan for den sags skyld tage den højtærede indenrigs- og boligministers forslag med, er jeg ikke i tvivl. Der er tale på mange områder om megen socialisering — og altså i dette tilfælde ad beskatningens vej. Det er den mest bekvemme, men også den farligste vej, og derfor vil jeg sige, at hverken jeg eller mit parti vil være med til at indføre de færdelsesregler, regeringen her foreslår. På mange områder støder vi på en tankegang og på principper, som jeg ikke blot må advare imod, men som jeg efter evne vil bekæmpe. Det er derfor for mig og for venstre aldeles afgørende, om den højtærede minister er i stand til at gå ind på vor tankegang. Kan ministeren det, er vi parat til saglig og til positiv forhandling; men det kan ikke ske med forslag, der begynder med delvis afskaffelse af fradragsreglen. Jeg kender udmærket godt alt det, der teknisk kan fremføres mod fradragsretten; men det står nu engang fast, at er denne fradragsret først fjernet, er vejen banet for en virkelig total skatteplyndring. Fradragsretten har den absolut gode egenskab, at den sætter en grænse for, hvor vidt beskatningen kan gå — det er noget, skatteyderne også vil forstå — og hvis vi prisgiver denne ret, er vi faktisk allesammen i farezonen. Derfor er det min opfattelse, at vi skal beholde denne styrthjelm på hovedet under den køretur, som vi iøvrigt er ude på.

Mit partis stilling vil — som nævnt — være afhængig af, om finansministeren kan gå ind på vor tankegang, med andre ord: om den højtærede finansminister her i dag kan give tilsagn om, at han i sommerens og efterårets løb vil omarbejde de forslag, vi her behandler, omarbejde dem på en sådan måde, at fradragsretten bliver bevaret. Det kan jo ikke være nogen nyhed for

den højtærede minister, at vor stilling vil være afhængig af hans svar her — og det er noget meget afgørende. Kan ministeren svare ja, er vi parat til samarbejde; kan den højtærede minister ikke det, er jeg ikke i tvivl om, at hans intelligens allerede har givet ham viden om vor stilling fremefter.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 12¹⁰.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd. (Se sp. 5597).

Forhandlingen om forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalindvinding m. fl. lovforslag genoptoges.

Alfred Bøgh: Det er min opgave at fremsætte nogle bemærkninger angående de lovforslag, der særlig vedrører kommunerne, både hvad angår kommuneskatterne og de ændrede refusionsregler for kommunernes udgifter.

Det foreliggende lovkompleks er betegnet som en skattereform, og det er fra regeringens side fremhævet, at man har bestræbt sig for at gennemføre en stærk forenkling af både det gældende skattesystem og de ofte meget indviklede refusionsregler kommunerne og staten imellem. Lad mig sige straks, at en virkelig forenkling vil blive hilst med den allerstørste glæde. Når man har arbejdet med disse ting i amts-, sogne- og skatteråd, er man tilfulde klar over, hvor stor en lettelse og besparelse det ville blive for administrationen, hvis en virkelig forenkling blev gennemført. Der er vist ikke mange udenforstående, der aner, hvilken administration de nugældende skattelove